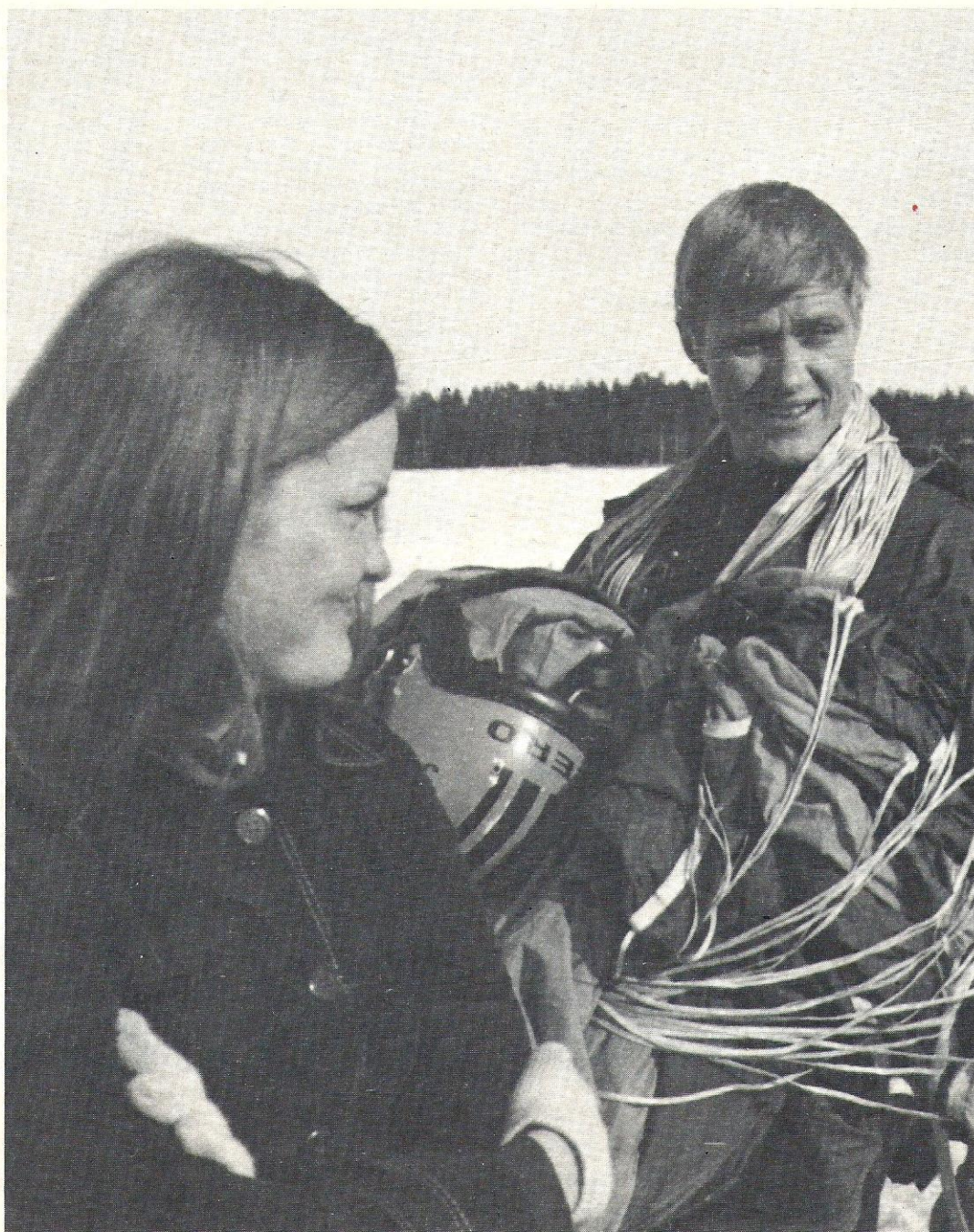

**KUUKAUIDEN
ILMAILIJA**

EERO

Sarjassamme suomalaisen siviili-ilmailun uranuurtajia, saammeko esitellä: Eero Kausalainen, Suomen Ilmailuliiton ensimmäinen laskuvarjotoiminnan ohjaaja.

TEKSTI: JYRI RAIVIO

Eero ja vaimo: – Laskuvarjo-urheilu ei ole vain harrastus, se on elämäntapa, yhteinen molemmille.

• Eeron ulkonaisia puitteita ei
• liiasta komeudesta voi syyttää.

Eero istuu Malmin lentoaseman kolmannessa kerroksessa Suomen Ilmailuliiton entisessä ja hyvin vahvasti vielä nykyisesäkin arkistohuoneessa.

Sinne löytää kiipeämällä kolmanteen kerrokseen, etsimällä SIL:n toiminnanjohtajan oven vierestä ovisyvennyksen, menemällä siitä sisään ja taiteilemalla monistuskoneen ja arkistohyllyn kulman välistä oikealle.

Siellä, arkistohyllyjen välissä ja pahlilaatikkopinojen keskellä istuu Eero Kausalainen, 28, Suomen Ilmailuliiton ensimmäinen laskuvarjotoiminnan ohjaaja.

Tuolia ei kävijälle ole eikä sellainen Eeron toimistoon juuri sopsikaan. Limsakori käy kuitenkin istuimesta ja alakerrassahan on kahvila.

Eero itse hymähtää toimistonsa vaatimattomuudelle. — Edellisessä työpaikassa huomattava osa ajasta kului ulkosalalla pakkasessa ja vesisateessa. Täällä on sentään lämmintä, seinät ja katto.

Edellinen työpaikka oli kouluttajan vakanssi Vekarjärven varuskunnassa Kouvolan lähellä. Väapeli Eero Kausalaisesta tuli laskuvarjotoiminnan ohjaaja Eero Kausalainen toukokuun alusta lähtien.

Eero aloitti laskuvarjoharrastuksensa ollessaan Kanta-aliupseerikoulussa Lappeenrannassa vuonna 1967. Utin Laskuvarjokerho järjesti silloin Lappeenrannassa kurssin, jolle oppilas Kausalainen lähti mukaan, lähinnä kurssitoverinsa, laskuvarjopiireissä hyvinkin tunnetun Markku Paakkasen yllyttämänä.

Jatkamisesta ei ollut pienintäkään epäilystä. Eero liittyi Utin kerhoon ja alkoi harrastaa laskuvarjourheilua sillä ainoalla oikealla tavalla eli todella aktiivisesti.

Kolme vuotta aloittamisensa jälkeen Eerosta tuli hypymestari. Samana vuonna hän osallistui ensimmäisiin SM-kisoihinsa. Niistä alkoi kilpailu-ura, joka edelleen jatkuu mutta jonka menestyksille Eero avoimesti nauraa: — Malmin helluntaikisoissa viime vuonna pääsin ensimmäisen kerran mitaleille. Joukkueellemme tuli pronssilla, jonka arvoa tosin ehkä vähän vähentää se, että osanottajia oli vain kolme. Toiseksi suurin menestys tuli Kuopiossa jorokun vuosi sitten. Olin neljäs ja sain palkinnoiksi paidan ja ongenvavan. Siinä ne kisamenestykset.

Eero aikoo kuitenkin jatkaa omakohtaista kilpailemista uudesta virasta huolimatta, tosin lähinnä vain relatiivin puolella. Muissa lajeissa osaan ilmeisesti kuuluu lähinnä tuomaritehtäviä.

Relatiivi on muutenkin ollut Eeron lähes yksinomainen hyppymuoto viime vuosina. Kokonaishyppymäärä on 530, joka "ei oikeastaan ole kovinkaan suuri määrä, mutta tekee miehestä suhteellisen kokeneen hyppääjän kuitenkin". Parhaana vuonna tuli hypähtyä 115 kertaa kun aktiivisille kilpailijoille hyppejä kertyy vuosittain noin 150.

PUHDAS PÖYTÄ

Eeron pöytä liiton arkistohuoneessa oli toukokuun alkuun asti kuvaannollisesti joskaan ei varmasti kirjaimellisesti tyhjä. Hän on ensimmäinen ilmailuliiton laskuvarjotoiminnan ohjaaja.

Tämä tosiseikka ei kuitenkaan merkitse sitä, että laskuvarjopuolen asiat ennen päätöksen ohjaajan tuloa olisivat olleet hunnuingolla. Laskuvarjourheilun keskustoimikunta eli LuKT on jo vuosia ollut ehkä työllistetyin liiton viidestä keskustoimikunnasta, ja sen päätöksiä on holhonnut eteenpäin lentotoiminnan ohjaaja Jaakko Kaskia.

Jaskan ennestäänkin ylimitoitettuun tehtäväkenttään tuli kuitenkin viime syksyn jälleen uusi keskustoimikunta eli tee-se-itse-lentokoneenrakentajien experimental-keskustoimikunta, joka nosti yhden miehen "hoitoon" kuuluvien keskustoimikuntien määrän jo neljään. Se oli jo selvästi liikaa semminkin kun hyppytoiminta on vaatimatonta alusta kasvanut varsin vilkkaaksi harrasteeksi. Laskuvarjotoiminnan ohjaajan palkkaaminen oli melkein pakon sanelema toimenpide.

Viran täyttäminen tulee varmasti pienentämään LuKT:n painetta, jota pienennettiin pari vuotta sitten toiseltakin taholta ilmailuhallituksen saadessa ensimmäisen laskuvarjoasioihin perehtyneen ja niihin keskittyvän virkamiehen Lars Backströmin. Ennen hänen tuloaan Siltasaarenkadulle LuKT hoiti suuren osan myös selvästi viranomaiselle kuuluvista tehtävistä, määräysehdoitusten laadinnasta ja hyppyturvallisuuden edistämisestä.

Nyt siis sekä hyppytoimintaa valvova viranomainen että sitä pyörittävät kerhot ovat saaneet oman päätoimisen miehensä viemään asioita eteenpäin.

Millaisia nämä asiat ovat ja millaiseksi työ tulee muodostumaan, sitä Eeron oli vasta pari viikkoa arkistohuoneessaan istuneena vaikea sanoa. Alku ainakin menee tutustuessa siihen aineistoon, joka vuosien mittaan on kertynyt Jaska Kaskian mappeihin ja jonka tunteminen on edellytys homman sujuvalle hoitamiselle.

Yksi pääsektoreista on kuitenkin selvillä jo nyt. Se on hyppyturvallisuus ja sen tiimoilla ehkä ennen muuta koulutus.

Eero sanoo, että ilmailuhallituksen ja liiton välistä työnjakoa turvallisuuskysymyksissä on vaikea tehdä yksiselitteisesti, koska ala on kovin uusi. Liiton piirissä joudutaan kuitenkin jatkossakin tekemään paljon jo siitakin syystä, ettei yksi ilmailuhallituksen virkamies ilman apua selviä urakastaan. Näin ollen tilanne tulee Eeron arvelun mukaan jatkuvaankin enemmän tai vähemmän nykyisellä, jotensakin nurinkurisella pohjalla: kun viranomaisen pitäisi laatia esitys uudeksi määräykseksi ja antaa se käyttäjille eli LuKT:lle lausuntoa varten, tehtävään käyttäjät nyt esityksen ja antavat sen viranomaiselle lausuntoa varten.

Eeron mielestä hyppyturvallisuus meillä on melko hyvällä tolalla. Omakohtaista kokemusta on mm. USA:sta, jossa "hypättiin väillä yksiselitteisesti meillä, jotka meillä eivät tulisi kysymykseenkään".

Hyvä esimerkki löytyy Parachutist-lehden keväisestä numerosta. Siinä kerrotaan USA:n ensimmäisestä sokeasta laskuvarjohyppääjästä. Meillä moieni Eeron mukaan tulisi kuuloonkaan eikä olisi mitään syyttäkään.

Määräykset ovat tärkeä tekijä turvallisuuden edistämisessä, mutta määräykset voivat olla myös melkoinen toiminnan jarru. Eeron vilpiton toive on, ettei näin kävisi meillä, vaan että löydetäisiin jonkinlainen kompromissi.

Hypymestarikoulutuksen Eero ottaa esimerkiksi selvästä edistymisestä suomalaisessa hyppyturvallisuudessa. — Silloin kun minäkin sain hypymestarikelpuutuksen melkein kaikki tieto perustui kuulopuheisiin. Viimeisten parin vuoden aikana koulutus on saavuttanut järjellisemmän tason.

Liiton laskuvarjotoiminnan ohjaaja tulee ilmeisesti jatkossa olemaan avainasemassa tuon tason säilyttämisessä, sillä hypymestarikurssien vetäminen on epäilemättä osa työkentästä "vaikka ei sitä nyt varsinaisesti missään toimenkuvauksessa olekaan sanottu".

Suomessa on tätä nykyä 21 laskuvarjokerhoa, joista 15 harrasti lajia aktiivisesti SIL:n viime vuoden toimintakertomuksen mukaan. Niissä hypättiin 10.586 hyppeä.

Vuoden 1971 toimintakertomuksen lukujen mukaan 17 aktiivisesti toimivaa kerhoa hyppäsivät 13.005 hyppeä.

Onko laskuvarjoharrastus Suomessa siis taantumassa?

— En oikein usko, sanoo Eero. Nyt on vain saavutettu

eräänlainen oppimistasanne, jolle toimintaluvutkin ovat pysähtyneet. Eiköhän tässä lähi-vuosina päästä uuteen nousuun.

— Eikä toiminta ole yksinomaan hyppyjen lukumäärästä kiinni. Hyvä esimerkki on Oulun kerhon savuhyppytoiminta, jossa ei päästä suuriin hypymääriin mutta joka on ollut sekä hyödyksi yhteiskunnalle että erittäin hyvää mainosta koko hyppytoiminnalle. Tämäkin toiminta tosin kaipaisi muutakin kuin positiivista suhtautumista, lähinnä tietysti valtiovallan ja metsänomistajien konkreettista tukea.

Eero myöntää, että laskuvarjokerhot ovat suhteissaan liittoon olleet jollakin tavalla irrallisia muuta kuin muiden alojen harrastajat. Omasta liitostakin on puhuttu silloin tällöin, mutta tuloksetta. Eikä oma liitto Eeron mielestä olisi mielekäskään. Monet suuristakin hyppykerhoista ovat jaostaja muitakin ilmailun aloja harrastavissa kerhoissa, joten liittyminen erikoisliittoon olisi jo tästäkin syystä hankalaa. Lisäksi oma liitto tulisi kalliiksi.

Eero arvelee yhdeksi syyksi viileisiin suhteisiin hyppyväen ja liiton kesken sen, että tieto liiton toimenpiteistä hyppyrintamalla ei ole mennyt perille. Parempaa on kuitenkin tässäkin suhteessa toiveissa. Eero sanoo, että jo laskuvarjotoiminnan ohjaajan viran täyttäminen toivottavasti parantaa suhteita ja lisää tiedon kulun mahdollisuuksia.

Eero on hiljaisen tuntuinen realisti joka herkeää puheliakasi kertoessaan laskuvarjourheilusta ("ei tässä ole kysymys yksin omaan ainutkertaisista kokemuksista. Tässä on kysymys elämäntavasta") ja runolliseksi puhuessaan vaimostaan ("minulla ei ole yhtään viehättävää lasta mutta sitäkin viehättävämpi vaimo"). Vaimo on muuten osa laskuvarjoharrastuksen elämäntapaa, sillä hänellä on takanaan 30 hyppeä, viimeiset tosin muutaman vuoden takaa.

Uuden virkansa ensimmäisinä viikkoina Eero halusi lähettää terveisitä Suomen hyppykansalle: "Liitossa on nyt tällainen mies. Ottakaa ihmeessä yhteyttä".

Niin, ottakaa yhteyttä. Eero löytyy sieltä Malmin pyöreästä rakennuksesta. Kolmannesta kerroksesta. Toiminnanjohtajan ja naisten vessan oven välissä on se syvennyks. Ovesa lappu, jossa on kaksi varjon kuvaa ja niiden välissä teksti: Laskuvarjotoiminta E. Kausalainen. Sieltä monistuskoneen takaa löytyy. Tai soittakaa. Puhelinhan on 90-378 077.